

80 vuotta "siltoja".

Äskettäin nimitti US:n toimittaja artikkelissaan Oulumme "siltöjen kaupungiksi". Kuitenkin tätä silta-kautta kertyy tähän päivään mennessä vasta 80 vuotta, siis kovin vähäinen osa Oulun kaupunki-ikästä, mutta riittävän pitkä kuitenkin, jotta se todella on ehtinyt tehdä Oulun sillat tunnetuiksi, jopa tavallaan kuuluisiksiin.

Kun minunlaiseni avoajalkaoululainen pysähtyy muistelemaan siltoja, siltavanhuksia, joista yksikään vanhus enää ei ole tallella, mutta joista minäkin sentään muistan puolitoista, nimittäin Pokkisen alkuperäisen ja sen melkein kokonaan uuslun Tuiran alkuperäisen, jonka vaiherikas palveluskausi äskettäin päättyi, on tarjolla vaara, että muuttuu runolliseksi ja romantilliseksi...

Muistan vielä hämärästi, kuinka maksettiin siltamaksua Tuiran päässä, sen punaisen pikkutalon kohdalla. Se on siinä ainoana siltä ajalta... Mahtoi se olla enemmän kuin viisi penniä, mutta ajopeli olikin auto, sellainen vanhanaikainen pitkänsuikea avovaunu, fiini kun mikä. Mutta eipä pennitaksa, joka tässä ohessa, toisilla palstoilla, näyttää olevan, tiennytkään mitään "automobilistä johdattajan kanssa". Muistan maksut tässä päässä — olen nimittäin vanhan kaupungin asukas —, jossa viimeisenä siltavahtina täisi olla sen entisen Nuottasaaren teurastamon leski, rouva Grönholm.

Se oli silloin, mustalaispojan kokoisena. Muutaman vuoden kuluttua alkoi sitten kävely silloille ja siltöjen ympäri. Niiltä ajoilta on minulla mielessäni avan yhtä kuulaita ja vappauttavan onnentäyteisiä hetkiä kuin mistä Teuvo Pakkalla puhuu "Elsassa", jossa sillat antavat merkittävän paikallisvärityksen tervaporvareitten ja kakaravaaralaisten kaupungille. Sillat ja siltanäkymät ovat niin perinjuurin painuneet oululaisten mieleen, että meistä tuntuu hyvin vaikealta kuvitella, että nyt vielä elää keskuudessamme vanhuksia, jotka ovat nähneet "roddarmatamien" kuljettavan ihmisiä Heikolanniemenrannasta Prännärin rantaan. Mutta niin vain on. Nykyoululaisille, vanhoil-

lekin, Oulu ja sillat on yksi ja sama asia, mistä hyvänä todistuksena on sekin, että kun 1936 muiden kaupunkien tyyliin Helsinkiin päätettiin perustaa kotiseutu kiltta siitä ei tehty Oulun Kilttaa, vaan Oulun Silta!

Oi niitä aikoja entisiä! Siellä, silloilla, on kuljettu yksin ja kaaksin ja kolmin ja joskus se kolmas on kuulunut asiaan, joskus se on ollut kolmantena pyöränä ja silloin koski on ärisnyt pahasti. Siellä on kuljettu kevätiltoina ja kesäöinä ja talven isossa ja pilkku pakkasessa ja syksyllä saateen pieksäessä ja tuulen ulvoessa. Siellä on kuljettu kosken vapaana pauhatessa ja siellä on kuljettu voimallistustyömaan aikana ja nyt siellä kuljetaan voimanjäkelun aikana ja ihmetellään, että vieläköhän tästä tulee idylli, olkoonkin että funkistettu.

Siellä on kuljettu yksin ja kaaksin — nyt siellä kuljetaan kaaksin ja kolmin, ja nelin ja viisin...

Ennen vanhaan kuului oikean kunnan vapun ohjelmaan "jääjellähtö" siihen tyyliin, kun Lauri Pohjoja kirjoittaa siinä mainossa kirjassaan, pökinäkokoomassaan, joka tässä toista vuotta sitten tuli markkinoille ja taitaa vieläkin osaksi siellä olla. Se oli silloin, kun minä olin pikkupoika. Ja se osasi joskus olla komiata kättellä, mutta se aika on ollut ja mennyt ja nyt jää lähtevät hyvin kiltisti ja me-luamatta ja oululaiset ovat saaneet hankkia muuta ohjelmaa, kuten ovat hankkineetkin. Silloin, kun ensimmäiset sillat avattiin liikenteelle kahdeksankymmenen vuoden takaisena vappuna ei vappua vielä tunnettu-kaan, olipahan se vain toukokuun 1 päivä tai "första maj" siinä mielessä, että papit ja lukkarit silloin vaihtoivat puustellia ja pönttöä.

Kestää meidän näitä nykyisiä siltoja ja kävellä ja ajaa, varsinkin, kun vielä valmistuu tuohon "juosten ajo kielletty" sillan yläpuolelle se uusi ja ajanmukainen. Ympärijuoksumkohan takia vaihto sodan seurauksena se kyllä "juosten ajo kielletty" oikein poistettiin, kysyy, mutten vain,